PENELOPE DOUGLAS

UNTIL YOU

Μετάφραση
ΜΙΧΑΛΗΣ ΔΕΛΕΓΚΟΣ

ΘΛΙΧΙΣ

Τίτλος πρωτοτύπου
UNTIL YOU
Penelope Douglas

© Penelope Douglas 2013
Excerpt from *Rival* copyright © 2014 by Penelope Douglas
Published by arrangement with Penguin Random House LLC
& JLM Agency

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο: Εκδόσεις Elxis, 2026
Οι Εκδόσεις Elxis αποτελούν σήμα των Εκδόσεων Διόπτρα

Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με τους Penguin Random House LLC
& JLM Agency

Πρώτη ελληνική έκδοση
Οκτώβριος 2026

Μετάφραση
Μιχάλης Δελέγκος

Επιμέλεια κειμένου
Έβελυν Παπαμιχαήλ

Σχεδιασμός εξωφύλλου
Γιώργος Παναρετάκης

Σελιδοποίηση
Έρση Σωτηρίου

Εκδόσεις Elxis
Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστέρι
Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39
www.elxisbooks.gr • info@elxisbooks.gr

Βιβλιοπωλείο Books & Life
Σόλωνος 93-95, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 210 330 07 74

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου, σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη.
Απαγορεύεται η χρήση ή η αναπαραγωγή με οποιονδήποτε τρόπο μέρους ή όλου του βιβλίου για την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Τα δικαιώματα επί του παρόντος έργου διατηρούνται ρητά όσον αφορά την εξόρυξη κειμένων και δεδομένων (Άρθρο 4§3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790.

ISBN: 978-618-219-142-2

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Αυτό το βιβλίο δεν ήταν στο πρόγραμμα να γραφτεί.

Όταν κυκλοφόρησε το *Bully*, συνειδητοποίησα ότι η ιστορία του Τζάρεντ ήταν το ίδιο σημαντική με την ιστορία της Τέιτ και, για να είμαι ειλικρινής, οι αναγνώστες αγωνίστηκαν σκληρά για να παρουσιαστεί η δική του εκδοχή. Ήθελαν να μάθουν πώς έβλεπε αυτός την ιστορία.

Θα είμαι για πάντα ευγνώμων για αυτή την προτροπή. Απόλαυσα τη διαδικασία συγγραφής του βιβλίου και μου άρεσε πολύ να βλέπω τον Τζάρεντ να ωριμάζει.

Παρόλο που αυτό το μυθιστόρημα μπορεί να διαβαστεί αυτόνομα, δεν θα το πρότεινα. Αν διαβάσετε πρώτα την άποψη της Τέιτ στο *Bully*, θα μεγαλώσει η απόλαυση και η λαχτάρα για να δείτε την οπτική του Τζάρεντ.

Ωστόσο θέλω να σας καθησυχάσω αν έχετε διαβάσει ήδη το *Bully*. Τα μυθιστορήματα που παρουσιάζουν την οπτική γωνία διάφορων πρωταγωνιστών είναι λιγάκι παράξενα και κανείς δεν θέλει να τον κοροϊδέψουν για να αγοράσει δύο φορές το ίδιο μυθιστόρημα.

Δούλεψα σκληρά για να σας προσφέρω κάτι διαφορετικό.

Αυτό το βιβλίο ΔΕΝ είναι επανάληψη του *Bully*.

Είναι η ιστορία του Τζάρεντ.

Η μουσική βοηθάει, γιατί μου δίνει έμπνευση για τη διαμόρφωση των χαρακτήρων που δημιουργώ. Ο Τζάρεντ είναι θυμωμένος και επικίνδυνος και θα θέλετε ή να μη σας πλησιάσει ή να βρίσκεται συνέχεια κοντά σας. Αυτή η playlist είναι του Τζάρεντ.

«Criticize» Adelitas Way
«Coming Down» Five Finger Death Punch
«Adrenalize» In This Moment
«Cold» Crossfade
«Love-Hate-Sex-Pain» Godsmack
«Heaven Nor Hell» Volbeat
«I Don't Care» Apocalyptica
«Wicked Game» Chris Isaak
«Tears Don't Fall» Bullet for My Valentine
«Bottom of a Bottle» Smile Empty Soul
«Crazy Bitch» Buckcherry
«Girl from the North Country» Lions
«Pain» Three Days Grace
«I Stand Alone» Godsmack
«(You Gotta) Fight for Your Right (to Party)» Beastie Boys
«Dearest Helpless» Silverchair
«Raise the Dead» Rachel Rabin
«Still Swingin'» Papa Roach
«Would?» Alice in Chains

Αυτό το μυθιστόρημα είναι αφιερωμένο
αποκλειστικά στους αναγνώστες.
Σας ευχαριστώ που πιστέψατε στον Τζάρεντ
και ζητήσατε να γράψω αυτό το βιβλίο.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Με λένε Τζάρεντ.

Με λένε Τζάρεντ.

Με λένε Τζάρεντ.

Επαναλαμβάνω συνέχεια τη φράση. Προσπαθώ να κάνω την καρδιά μου να πάψει να χτυπάει τόσο δυνατά. Ήθελα να πάω να γνωρίσω τους καινούριους γείτονές μας, αλλά είχα άγχος.

Στο διπλανό σπίτι έμενε τώρα ένα κορίτσι –μάλλον δέκα ετών, όπως εγώ– και χαμογέλασα όταν είδα ότι φορούσε κασκέτο και παπούτσια All Star. Τα άλλα κορίτσια στη γειτονιά μου δεν ντύνονταν έτσι και επιπλέον ήταν και όμορφη.

Έγειρα στο περβάζι του παραθύρου μου και χάζεψα το διπλανό σπίτι. Όλα τα φώτα ήταν αναμμένα και ακουγόταν μουσική στη διαπασών. Είχε καιρό να μείνει κάποιος εκεί και οι τελευταίοι ένοικοι ήταν κάτι γέροι.

Ανάμεσα στα σπίτια μας υπήρχε ένα μεγάλο δέντρο, αλλά έβλεπα μέσα από τα πράσινα φύλλα.

«Γεια σου, γλυκέ μου».

Γύρισα το κεφάλι και είδα τη μαμά μου γερμένη με τον ώμο στην κάσα της πόρτας του δωματίου μου. Χαμογελούσε, αλλά τα μάτια της ήταν βουρκωμένα και τα ρούχα της τσαλακωμένα.

Πάλι άρρωστη ήταν. Αρρώσταινε όποτε έπινε τα ποτά από τα μπουκάλια.

«Είδα ότι ήρθαν καινούριοι γείτονες», συνέχισε. «Τους γνώρισες;»

«Όχι». Κούνησα το κεφάλι αρνητικά. Έστρεψα το βλέμμα πάλι έξω από το παράθυρο. Ήθελα να φύγει. «Έχουν ένα κορίτσι. Καθόλου αγόρια».

«Και δεν μπορείς να γίνεις φίλος με ένα κορίτσι;» Η φωνή της έσπασε. Την άκουσα να ξεροκαταπίνει. Ήξερα τι θα ακολουθούσε και ένιωσα ένα σφίξιμο στο στομάχι.

«Όχι, δεν μπορώ».

Δεν μου άρεσε να μιλάω με τη μαμά μου. Η αλήθεια ήταν ότι δεν ήξερα πώς να της μιλήσω. Ήμουν μόνος μου συνέχεια και εκείνη με εκνεύριζε.

«Τζάρεντ...» άρχισε να λέει, αλλά δεν συνέχισε. Μετά από λίγο την άκουσα να φεύγει και να κλείνει με πάταγο μια πόρτα στον διάδρομο. Μάλλον πήγε στο μπάνιο για να κάνει εμετό.

Η μαμά μου πίνει αλκοόλ πολύ τακτικά, ειδικά τα Σαββατοκύριακα. Ξαφνικά δεν είχα καμία διάθεση να γνωρίσω το ξανθό κορίτσι της διπλανής πόρτας.

Και τι έγινε αν φαινόταν κουλ και του άρεσε να κάνει ποδήλατο;

Και τι σημασία είχε που ακούγονταν από το δωμάτιό του οι Alice in Chains στη διαπασών; Νομίζω ότι ήταν το δωμάτιό του. Οι κουρτίνες ήταν κλειστές.

Ίσιωσα το κορμί μου. Ήμουν έτοιμος να πάψω να το σκέφτομαι και να πάω να φτιάξω κάτι να φάω. Μάλλον η μαμά μου δεν θα μαγείρευε απόψε.

Αλλά τότε είδα τις κουρτίνες του κοριτσιού να ανοίγουν και στάθηκα.

Ήταν εκεί. *Πράγματι ήταν το δωμάτιό του.*

Και για κάποιον λόγο χαμογέλασα. Μου άρεσε που τα δωμάτιά μας βρίσκονταν αντικριστά το ένα στο άλλο.

Μισόκλεισα τα μάτια μου για να το δω καλύτερα καθώς άνοιγε τη δίφυλλη πόρτα, αλλά μετά τα άνοιξα διάπλατα, γιατί είδα τι έκανε.

Τι; Τρελό είναι αυτό το κορίτσι;

Άνοιξα απότομα το παράθυρό μου και κοίταξα μέσα στο σκοτάδι της νύχτας. «Έι!» του φώναξα. «Τι κάνεις;»

Το κορίτσι σήκωσε το κεφάλι του και μου κόπηκε η ανάσα μόλις το είδα να προσπαθεί να σταθεί πάνω σε ένα κλαδί που πήγαινε πάνω κάτω. Κούναγε τα χέρια του για να κρατήσει την ισορροπία του. Βγήκα αμέσως από το παράθυρό μου και σκαρφάλωσα στο δέντρο για να φτάσω κοντά του.

«Πρόσεχε!» φώναξα καθώς το κορίτσι έσκυβε και πιανόταν από το χοντρό κλαδί.

Ανέβηκα στο δέντρο ενώ κρατιόμουν από ένα κλαδί πλάι στο κεφάλι μου για να στηριχτώ.

Τι ηλίθιο κορίτσι. Μα τι κάνει;

Τα γαλανά μάτια του ήταν διάπλατα ανοιχτά καθώς βρισκόταν πεσμένο στα τέσσερα και κρατιόταν από το κλαδί που τρανταζόταν.

«Δεν πρέπει να σκαρφαλώνεις μόνη σου στα δέντρα», είπα με αυστηρό ύφος. «Παραλίγο να πέσεις. Έλα εδώ». Έσκυψα για να πιάσω το χέρι του.

Τα δάχτυλά μου μυρμήγκιασαν αμέσως, όπως όταν μουδιάζει ένα σημείο του κορμιού σου.

Το κορίτσι σηκώθηκε. Τα πόδια του έτρεμαν. Κρατιόμουν από ένα κλαδί πάνω από το κεφάλι μου καθώς το βοηθούσα να φτάσει στον κορμό.

«Γιατί το έκανες αυτό;» γκρίνιαξε. «Ξέρω να σκαρφαλώνω στα δέντρα. Με τρόμαξες, γι' αυτό κόντεψα να πέσω».

Έριξα μια ματιά στο κορίτσι καθώς καθόμουν στο κλαδί με την πλάτη ακουμπισμένη στον χοντρό κορμό του δέντρου. «Ναι, καλά». Σκούπισα τα χέρια μου στη χακί βερμούδα μου.

Έστρεψα το βλέμμα μου στον δρόμο μας, αλλά δεν μπορούσα να διώξω από το χέρι μου την αίσθηση που είχε δημιουργήσει η επαφή μου με το κορίτσι. Το μυρμήγκιασμα απλώθηκε στο μπράτσο μου και έπειτα σε όλο μου το κορμί.

Το κορίτσι απλώς στεκόταν εκεί. Στραβομουτσούνιασε, αλλά μετά από μερικές στιγμές ήρθε και κάθισε πλάι μου. Τα πόδια μας κρέμονταν από το κλαδί.

«Λοιπόν», είπε, δείχνοντας το σπίτι μου. «Εκεί μένεις;»

«Ναι. Με τη μαμά μου», απάντησα και εκείνο χαμήλωσε το βλέμμα. Άρχισε να παίζει νευρικά με τα δάχτυλά του.

Για λίγο φάνηκε λυπημένο, αλλά κατόπιν έσμιξε τα φρύδια και έδειξε να προσπαθεί να μη βάλει τα κλάματα.

Μα τι είπα;

Φορούσε την ίδια σαλοπέτα όπως νωρίτερα που το είχα δει, τότε που ξεφόρτωνε το φορτηγό της μετακόμισης μαζί με τον πατέρα του. Τα μαλλιά του ήταν λυμένα και με εξαίρεση κάτι λεκέδες το παντελόνι του φαινόταν καθαρό.

Μείναμε καθισμένοι εκεί για λίγο και ατενίζαμε τον δρόμο. Ακούγαμε το θρόισμα των φύλλων γύρω μας.

Το κορίτσι φαινόταν πολύ λυπημένο, αλλά δεν ήξερα γιατί. Το μόνο που ήξερα ήταν ότι δεν ήθελα να φύγω ώσπου να νιώσει καλύτερα.

«Είδα τον μπαμπά σου», είπα για να συνεχίσω τη συζήτηση. «Πού είναι η μαμά σου;»

Το κάτω χείλος του έτρεμε. Σήκωσε το βλέμμα και με κοίταξε.

«Η μαμά μου πέθανε την άνοιξη». Τα μάτια του ήταν βουρκωμένα, αλλά πήρε βαθιές ανάσες, λες και προσπαθούσε να φανεί σκληρό.

Δεν είχα ξαναγνωρίσει κάποιο παιδί που να είχε πεθάνει η μαμά ή ο μπαμπάς του και ένιωσα άσχημα που εγώ δεν συμπαθούσα τη δική μου μαμά.

«Εγώ δεν έχω μπαμπά», είπα, σε μια προσπάθεια να κάνω το κορίτσι να νιώσει καλύτερα. «Έφυγε όταν ήμουν μωρό και η μαμά μου λέει ότι δεν είναι καλός άνθρωπος. Τουλάχιστον η δική σου μαμά δεν ήθελε να σε παρατήσει, έτσι δεν είναι;»

Ήξερα ότι έλεγα βλακείες. Δεν ήθελα να δώσω την εντύπωση ότι το κορίτσι βρισκόταν σε καλύτερη θέση από εμένα. Απλώς ήθελα να του πω κάτι για να το κάνω να νιώσει καλύτερα.

Ακόμα και να το αγκαλιάσω θα μπορούσα, κάτι που εκείνη τη στιγμή ήθελα πάρα πολύ να κάνω.

Αλλά δεν το έκανα. Άλλαξα θέμα συζήτησης.

«Είδα ότι ο μπαμπάς σου έχει παλιό αμάξι».

Το κορίτσι δεν με κοίταξε, αλλά δυσανασχέτησε. «Είναι Chevy Nova. Δεν είναι ένα τυχαίο παλιό αμάξι».

Εγώ ήξερα τι αμάξι ήταν. Απλώς ήθελα να δω αν το ήξερε και το κορίτσι.

«Μου αρέσουν τα αμάξια». Έβγαλα τα παπούτσια μου. Ήταν μάρκα DC. Τα άφησα να πέσουν στο έδαφος. Το ίδιο έκανε και το κορίτσι με τα κόκκινα All Star του. Τα γυμνά πόδια μας πήγαιναν πέρα δώθε στον αέρα. «Μια μέρα θα τρέχω σε αγώνες στη Λούπα», είπα.

Τα μάτια του φωτίστηκαν. Στράφηκε προς το μέρος μου. «Στη Λούπα; Τι είναι αυτό;»

«Είναι μια πίστα αγώνων όπου πάνε τα μεγάλα παιδιά. Θα μπορούμε να πάμε κι εμείς όταν θα είμαστε στο λύκειο, αλλά

πρέπει να έχουμε αμάξι. Μπορείς να έρθεις για να ζητωκραυγάζεις για εμένα».

«Γιατί δεν μπορώ να τρέξω κι εγώ;» Φάνηκε πολύ θυμωμένο.

Μιλάει σοβαρά;

«Δεν νομίζω ότι αφήνουν τα κορίτσια να τρέξουν», είπα, προσπαθώντας να μην του γελάσω κατάμουτρα.

Μισόκλεισε τα μάτια και έστρεψε πάλι το βλέμμα στον δρόμο. «Θα τους κάνεις εσύ να με αφήσουν».

Χαμογέλασα, αλλά κατάφερα να συγκρατηθώ και να μη γελάσω. «Ίσως».

Ναι, καλά.

Μου έδωσε το χέρι του. «Με λένε Τέιτουμ, αλλά όλοι με φωνάζουν Τέιτ. Δεν μου αρέσει το Τέιτουμ. Συνεννοηθήκαμε;»

Έγνεψα καταφατικά και του έσφιξα το χέρι. Ένιωσα πάλι ένα κύμα ζεστασιάς να απλώνεται στο μπράτσο μου. «Εμένα με λένε Τζάρεντ».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Έξι χρόνια αργότερα

Το αίμα κυλάει από το κάτω χείλος μου και πέφτει στο πάτωμα σαν ρυάκι από κόκκινη μπογιά. Το αφήνω να πλημμυρίσει το στόμα μου, γιατί πονάω πάρα πολύ για να φτύσω.

«Μπαμπά, σε παρακαλώ», ικετεύω. Η φωνή μου σπάει καθώς το κορμί μου τρέμει από τον φόβο.

Είχε δίκιο η μαμά μου. Ο πατέρας μου είναι κακός άνθρωπος και μακάρι να μη με είχε πείσει ποτέ να περάσω το καλοκαίρι μαζί του.

Πέφτω στα γόνατα στο πάτωμα της κουζίνας, τρέμοντας, με τα χέρια μου δεμένα πίσω μου. Το τραχύ σκοινί μπήγεται στο πετσί μου.

«Με παρακαλάς, ρε δειλέ;» μου λέει αργόσυρτα και η ζώνη του με μαστιγώνει πάλι στην πλάτη.

Κλείνω τα μάτια μου σφιχτά και μορφάζω καθώς νιώθω τις ωμοπλάτες μου να καίνε. Κλείνω το στόμα μου. Προσπαθώ να μη βγάλω άχνα καθώς ανασαίνω από τη μύτη, ώσπου να περάσει το τσούξιμο. Νιώθω τα χείλη μου πρησμένα. Η μεταλλική γεύση του αίματος πλημμυρίζει το στόμα μου.

Τέιτ.

Το πρόσωπό της εμφανίζεται ξαφνικά στο μυαλό μου. Χάνομαι στις σκέψεις μου, γιατί εκεί βρίσκεται κι εκείνη. Εκεί είμαστε μαζί. Τα λαμπερά μαλλιά της ανεμίζουν καθώς ανεβαίνουμε στις πέτρες γύρω από τη λιμνούλα. Πάντα βρίσκομαι από πίσω της για να έχω τον νου μου μην τυχόν σκοντάψει. Τα γαλανά μάτια της μου χαμογελάνε.

Αλλά ο πατέρας μου διαλύει την εικόνα. «Δεν θα παρακαλάς! Δεν θα ζητάς συγγνώμη! Να ποια είναι τα αποτελέσματα που άφησα εκείνη τη βρόμα να σε αναθρέψει όλα αυτά τα χρόνια. Έγινες δειλός. Αυτό είσαι. Ένας δειλός».

Το κεφάλι μου γέρνει απότομα προς τα πίσω. Πονάω καθώς ο πατέρας μου με τραβάει από τα μαλλιά για να τον κοιτάξω στα μάτια. Το στομάχι μου ανακατεύεται μόλις μυρίζω την μπίρα και την τσιγαρίλα στην ανάσα του.

«Τουλάχιστον ο Τζαξ ακούει», λέει με θυμό και το στομάχι μου δεν αντέχει άλλο από τη ναυτία. «Έτσι δεν είναι, Τζαξ;» γυρίζει προς τα πίσω και λέει.

Ο πατέρας μου με αφήνει. Πηγαίνει στον καταψύκτη στη γωνία της κουζίνας και κοπανάει δύο φορές με τις γροθιές του το καπάκι. «Είσαι ακόμη ζωντανός εδώ μέσα;»

Όλα τα νεύρα του προσώπου μου καίνε από τον πόνο καθώς προσπαθώ να συγκρατήσω τα δάκρυά μου. Δεν θέλω ούτε να κλάψω ούτε να ουρλιάξω, αλλά ο Τζαξ, ο άλλος γιος του πατέρα μου, είναι κλεισμένος στον καταψύκτη εδώ και δέκα λεπτά. Δέκα ολόκληρα λεπτά και δεν έχει βγάλει άχνα!

Γιατί το κάνει αυτό ο πατέρας μου; Γιατί τιμωρεί τον Τζαξ ενώ είναι θυμωμένος με μένα;

Αλλά μένω σιωπηλός, γιατί έτσι θέλει να είναι τα παιδιά του. Αν γίνει αυτό που θέλει, ίσως να αφήσει τον αδελφό μου να βγει έξω. Πρέπει να έχει παγώσει εκεί μέσα και δεν ξέρω αν του φτάνει

ο αέρας για να αναπνέει. Πόση ώρα μπορεί κανείς να επιβιώσει μέσα σε έναν καταψύκτη; Μπορεί να έχει πεθάνει κιόλας.

Θεέ μου, μικρό παιδί είναι! Ανοιγοκλείνω τα μάτια για να συγκρατήσω τα δάκρυά μου. Σε παρακαλώ, σε παρακαλώ, σε παρακαλώ.

«Λοιπόν...» Ο πατέρας μου πηγαίνει στην κοπέλα του, τη Σέριλιν, ένα πρεζόνι με μαλλιά που πετάνε προς όλες τις κατευθύνσεις, και στον φίλο του, τον Γκόρντον, ένα απόβρασμα που με κοιτάζει με παράξενο ύφος.

Και οι δύο κάθονται στο τραπέζι της κουζίνας και απολαμβάνουν το ναρκωτικό που περιλαμβάνεται στο μενού της ημέρας, χωρίς να δίνουν σημασία σε αυτά που συμβαίνουν στα δύο αβοήθητα παιδιά μέσα στο δωμάτιο.

«Τι λέτε;» Ο πατέρας μου ακουμπάει τα χέρια του στους ώμους μου. «Πώς θα κάνουμε άνδρα τον γιο μου;»

Ξύπνησα απότομα, νιώθοντας σφυροκόπημα στους κροτάφους μου. Μια σταγόνα ιδρώτα κύλησε στην πλάτη μου και ανοιγόκλεισα τα μάτια. Οι τοίχοι του δωματίου μου άρχισαν να διακρίνονται πιο καθαρά.

Όλα καλά. Πήρα βαθιά ανάσα. *Δεν είναι εδώ. Όνειρο ήταν*.

Βρισκόμουν στο σπίτι μου. Ο πατέρας μου δεν ήταν εκεί. Ο Γκόρντον και η Σέριλιν είχαν φύγει προ πολλού.

Όλα είναι εντάξει.

Αλλά πάντα έπρεπε να σιγουρεύομαι.

Τα βλέφαρά μου ήταν βαριά, αλλά ανακάθισα και σάρωσα βιαστικά το δωμάτιο με το βλέμμα μου. Το φως του πρωινού περνούσε από το παράθυρό μου. Ήταν εκτυφλωτικό. Σήκωσα την παλάμη μου για να προστατέψω τα μάτια μου από τις αχτίδες που με πονούσαν.

Τα πράγματα που είχα πάνω στη συρταριέρα μου ήταν τώρα πεταμένα στο πάτωμα, αλλά το συνήθιζα να τα κάνω όλα χάλια

όταν ήμουν μεθυσμένος. Με εξαίρεση την ακαταστασία, το δωμάτιο ήταν ήσυχο. Δεν υπήρχε κανένας κίνδυνος.

Ξεφύσηξα αργά και πήρα πάλι βαθιά ανάσα, προσπαθώντας να ηρεμήσω την καρδιά μου ενώ εξακολουθούσα να κοιτάζω δεξιά κι αριστερά. Μόνο αφού έλεγξα τα πάντα, τα μάτια μου καρφώθηκαν επιτέλους στο άτομο δίπλα μου, κάτω από τα σκεπάσματα. Προσπαθώντας να μη δώσω σημασία στον πονοκέφαλό μου από το μεθύσι της προηγούμενης βραδιάς, τράβηξα τα σκεπάσματα για να δω ποια είχα αφήσει να περάσει όλη τη νύχτα στο σπίτι μου εξαιτίας της βλακείας μου ή του μεθυσιού μου.

Υπέροχα.

Άλλη μια ξανθιά.

Μα ήμουν με τα καλά μου;

Οι ξανθιές δεν ήταν του γούστου μου. Πάντα φαίνονταν καλά κορίτσια. Καθόλου εξωτικές και δεν παρουσίαζαν απολύτως κανένα ενδιαφέρον. Πολύ αγνές.

Φαίνονταν σαν το κορίτσι της διπλανής πόρτας.

Και σε ποιον άρεσε αυτό;

Όμως τις τελευταίες ημέρες –από τότε που άρχισαν πάλι οι εφιάλτες– ήθελα μόνο ξανθιές. Ήταν λες και μου είχε γεννηθεί η αρρωστημένη επιθυμία να αυτοκαταστραφώ για τη μία και μοναδική ξανθιά που μου άρεσε να μισώ.

Αλλά όφειλα να το παραδεχτώ. Η κοπέλα ήταν κούκλα. Η επιδερμίδα της ήταν απαλή και είχε ωραίο στήθος. Νομίζω ότι είπε ότι φοιτούσε στο Πανεπιστήμιο Περντιού και ότι γύρισε στο σπίτι της για να περάσει τις καλοκαιρινές διακοπές. Δεν της είπα ότι ήμουν δεκαέξι ετών και ότι πήγαινα ακόμη στο λύκειο. Ίσως να της το έλεγα όταν ξυπνούσε. Απλώς για να σπάσω πλάκα.

Έγειρα το κεφάλι πίσω. Πονούσα τόσο πολύ που δεν μπορούσα ούτε να χαμογελάσω καθώς σκεφτόμουν τα μούτρα που θα έκανε.

«Τζάρεντ;» Η μητέρα μου χτύπησε την πόρτα. Σήκωσα το κεφάλι απότομα και μόρφασα.

Το κεφάλι μου πονούσε αφόρητα και δεν ήθελα να ασχοληθώ μαζί της τώρα. Πάντως σηκώθηκα από το κρεβάτι και πήγα στην πόρτα, ενώ η κοπέλα δίπλα μου σάλεψε λιγάκι. Άνοιξα την πόρτα ελάχιστα. Κοίταξα τη μητέρα μου με όση υπομονή κατάφερα να επιστρατεύσω.

Φορούσε ροζ φόρμα και μακρυμάνικο εφαρμοστό μπλουζάκι –ιδανικό ντύσιμο για Κυριακή, εδώ που τα λέμε–, αλλά από τον λαιμό και πάνω είχε τα χάλια της, όπως πάντα. Είχε πιάσει τα μαλλιά της κότσο, ενώ κάτω από τα μάτια της είχε μουτζούρες από το μακιγιάζ της προηγούμενης ημέρας.

Ο πονοκέφαλός της από το ποτό μάλλον ήταν εφάμιλλος του δικού μου. Το γεγονός ότι είχε σηκωθεί από το κρεβάτι της και κυκλοφορούσε οφειλόταν στο γεγονός ότι το σώμα της ήταν πιο συνηθισμένο σε αυτή την κατάσταση.

Όμως, όταν περιποιούνταν τον εαυτό της, φαινόταν πόσο νέα ήταν στην πραγματικότητα. Οι πιο πολλοί φίλοι μου, όταν την έβλεπαν για πρώτη φορά, την περνούσαν για αδελφή μου.

«Τι θέλεις;» τη ρώτησα.

Νομίζω ότι περίμενε να της πω να περάσει μέσα, αλλά δεν υπήρχε τέτοια περίπτωση.

«Η Τέιτ φεύγει». Η φωνή της ήταν απαλή.

Η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει δυνατά.

Σήμερα είναι να φύγει;

Ξαφνικά ένιωσα λες και ένα χέρι άνοιγε στα δύο το στομάχι μου. Μόρφασα από τον πόνο. Δεν ήξερα αν έφταιγε ο

πονοκέφαλος ή η υπενθύμιση της αναχώρησής της, αλλά έσφιξα τα δόντια για να συγκρατήσω τη χολή που με έπνιγε.

«Και λοιπόν;» ψέλλισα, παίρνοντας δήθεν αδιάφορο υφάκι.

Δυσανασχέτησε. «Και λοιπόν σκέφτηκα ότι θα ήθελες να κουνήσεις τον κώλο σου και να πας να την αποχαιρετήσεις. Θα λείψει έναν ολόκληρο χρόνο, Τζάρεντ. Κάποτε ήσαστε καλοί φίλοι».

Ναι, μέχρι πριν από δύο χρόνια. Το καλοκαίρι πριν την πρώτη χρονιά στο λύκειο είχα πάει να δω τον πατέρα μου. Όταν γύρισα, διαπίστωσα ότι ήμουν μόνος. Η μητέρα μου ήταν αδύναμη, ο πατέρας μου ήταν ένα τέρας και η Τέιτ δεν ήταν φίλη μου.

Απλώς κούνησα το κεφάλι αρνητικά και έκλεισα την πόρτα στα μούτρα της μητέρας μου.

Ναι, σιγά μην έβγαινα έξω για να αποχαιρετήσω την Τέιτ. Δεν με ένοιαζε και χαιρόμουν που θα την ξεφορτωνόμουν.

Αλλά είχα έναν κόμπο στον λαιμό και δεν μπορούσα να καταπιώ.

Έγειρα με την πλάτη στην πόρτα. Ένιωθα ασήκωτο βάρος να πέφτει πάνω μου. Είχα ξεχάσει ότι εκείνη θα έφευγε σήμερα. Ουσιαστικά ήμουν συνέχεια τύφλα στο μεθύσι εδώ και δύο ημέρες, από το πάρτι του Μπέκμαν και μετά.

Γαμώτο.

Άκουσα έξω πόρτες αμαξιών να κλείνουν και είπα στον εαυτό μου να μην το κουνήσω από εκεί. Δεν είχα καμία διάθεση να τη δω.

Ας πάει σχολείο στη Γαλλία. Το γεγονός ότι έφευγε ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσε να συμβεί.

«Τζάρεντ!» Τσιτώθηκα μόλις άκουσα τη μητέρα μου να φωνάζει από το ισόγειο. «Ο σκύλος βγήκε έξω. Πήγαινε να τον μαζέψεις».

Τέλεια.

Βάζει κανείς στοίχημα ότι αυτή άφησε επίτηδες τον σκύλο να βγει έξω; Και μάλιστα από την εξώπορτα; Έσμιξα τα φρύδια μου τόσο πολύ που πόνεσα.

Φόρεσα το τζιν που είχα βάλει και χθες. Άνοιξα απότομα την πόρτα μου, χωρίς να με νοιάζει αν θα ξυπνούσε η κοπέλα από το Περντιού, και κατέβηκα τη σκάλα.

Η μητέρα μου περίμενε πλάι στην ανοιχτή εξώπορτα. Κρατούσε το λουρί του σκύλου και μου χαμογελούσε, λες και είχε κάνει κάτι πολύ έξυπνο. Άρπαξα το λουρί από το χέρι της, βγήκα έξω και πήγα στην αυλή της Τέιτ.

Κάποτε ο Τρελός ήταν και δικός της σκύλος, οπότε δεν θα είχε πάει πουθενά αλλού.

«Ήρθες για να με αποχαιρετήσεις;» Η Τέιτ γονάτισε στο γρασίδι κοντά στο Bronco του μπαμπά της. Στάθηκα απότομα μόλις άκουσα το χαρούμενο και ασυγκράτητο γέλιο της. Χαμογελούσε λες και ήταν τρισευτυχισμένη και είχε τα μάτια κλειστά καθώς ο Τρελός την έγλειφε στον λαιμό.

Η σταρένια επιδερμίδα της έλαμπε στον πρωινό ήλιο. Τα σαρκώδη ροζ χείλη της ήταν ανοιχτά, αποκαλύπτοντας μια όμορφη σειρά από κατάλευκα δόντια.

Ο σκύλος ήταν κι αυτός πολύ χαρούμενος. Κουνούσε την ουρά σαν τρελαμένος. Ένιωσα σαν παρείσακτος.

Οι δυο τους ήταν ζευγάρι και έδειχναν την αγάπη τους ο ένας στον άλλο. Ένιωσα ένα σφίξιμο στο στομάχι.

Να πάρει η ευχή. Έσφιξα τα δόντια μου.

Μα πώς το έκανε αυτό; Πώς κατάφερνε πάντα να με κάνει να χαίρομαι που την έβλεπα να χαίρεται;

Ανοιγόκλεισα τα μάτια κάμποσες φορές.

Η Τέιτ εξακολουθούσε να μιλάει στον σκύλο. «Αχ, κι εγώ σε

αγαπώ!» Ακουγόταν λες και μιλούσε σε μικρό παιδί, όλο γλύκα, ενώ ο Τρελός συνέχιζε να τη γλείφει στο πρόσωπο.

Δεν ήταν σωστό να την αγαπάει τόσο πολύ. Τι του είχε προσφέρει η Τέιτ τα τελευταία δύο χρόνια;

«Τρελέ, έλα», του φώναξα, χωρίς να είμαι στ' αλήθεια θυμωμένος μαζί του.

Η Τέιτ με κοίταξε και σηκώθηκε. «Τώρα φέρεσαι σαν ηλίθιος και στον σκύλο;» Πήρε βλοσυρό ύφος και τότε πρόσεξα τι φορούσε.

Το μπλουζάκι των Nine Inch Nails που της είχα πάρει όταν ήμαστε δεκατεσσάρων ετών. Για κάποιον ηλίθιο και άγνωστο λόγο ένιωσα το στήθος μου να φουσκώνει.

Είχα ξεχάσει ότι το είχε.

Εντάξει... όχι ακριβώς. Δεν είχα καταλάβει ότι το είχε *ακόμη*.

Μάλλον δεν θυμόταν καν ότι εγώ της το είχα πάρει.

Καθώς γονάτιζα για να περάσω το λουρί στο κολάρο του Τρελού, χαμογέλασα αμυδρά. «Τέιτουμ, άρχισες πάλι να μιλάς».

Δεν την είπα Τέιτ. Σιχαινόταν το Τέιτουμ, γι' αυτό την είπα έτσι.

Πήρα βαριεστημένο ύφος ανωτερότητας.

Θα ήμουν πιο χαρούμενος χωρίς εκείνη εδώ, είπα στον εαυτό μου. Εκείνη ήταν ένα τίποτα.

Να, όμως, που άκουσα μια φωνούλα μέσα στο κεφάλι μου να μου λέει: *Ήταν τα πάντα*.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. Στα μάτια της φαινόταν ολοκάθαρα ότι είχε πληγωθεί καθώς έκανε μεταβολή και έφευγε.

Μάλλον δεν θα περνούσε στην αντεπίθεση. Όχι σήμερα. Το πάρτι την Παρασκευή το βράδυ –τότε που την εξευτέλισα κι εκείνη έριξε γροθιά στα μούτρα του Μάντοκ– πρέπει να ήταν κάτι που έγινε μία φορά και τέλος.

«Αυτό θα φοράς στο αεροπλάνο;» ρώτησα, γελώντας ειρωνικά.

Κανονικά θα έπρεπε να είχα φύγει, αλλά, διάολε, δεν μπορούσα να πάψω να της τη λέω. Είχα εθιστεί.

Γύρισε και με αντίκρισε, σφίγγοντας τις γροθιές της. «Γιατί ρωτάς;»

«Απλώς έχει τα χάλια του, αυτό είναι όλο». Αλλά αυτό ήταν κατάφωρο ψέμα.

Το μαύρο μπλουζάκι ήταν φθαρμένο, αλλά εφάρμοζε στο γυμνασμένο κορμί της σαν να είχε φτιαχτεί στα μέτρα της. Το μαύρο τζιν της αγκάλιαζε τους γλουτούς της και μου έδινε να καταλάβω πώς θα ήταν γυμνή. Με τα μακριά λαμπερά μαλλιά της και την αψεγάδιαστη επιδερμίδα της φαινόταν όλο γλύκα και φωτιά και εγώ ήθελα ταυτόχρονα να την καταβροχθίσω και να καώ.

Η Τέιτουμ ήταν σέξι, αλλά δεν το ήξερε.

Και ξανθιά ή όχι, ήταν ο τύπος μου.

«Μη σε απασχολεί πάντως», συνέχισα. «Το καταλαβαίνω».

Μισόκλεισε τα μάτια. «Τι καταλαβαίνεις;»

Έγειρα προς το μέρος της και την προκάλεσα με ένα αυτάρεσκο χαμόγελο. «Πάντα σου άρεσε να φοράς τα ρούχα μου».

Τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα και σε συνδυασμό με την αναψοκοκκινισμένη επιδερμίδα της ήταν φανερό ότι είχε τσαντιστεί πολύ. Φαινόταν στο σκληρό ύφος της.

Κι εγώ γέλασα από μέσα μου, γιατί μου άρεσε πολύ.

Πάντως δεν το έβαλε στα πόδια.

«Στάσου». Ύψωσε τον δείκτη του χεριού της, έκανε μεταβολή και πήγε στο αμάξι του πατέρα της.

Ψαχούλεψε κάτω από το μπροστινό κάθισμα, στο κουτί έκτακτης ανάγκης που είχε εκεί ο πατέρας της. Έβγαλε κάτι και έκλεισε την πόρτα με πάταγο. Ώσπου να γυρίσει κοντά μου, είχα ήδη δει ότι κρατούσε έναν αναπτήρα.

Πριν προλάβω να καταλάβω τι συνέβαινε, έβγαλε το μπλουζάκι της. Το βλέμμα μου έπεσε στο τέλειο στήθος της. Φορούσε ένα τρομερά σέξι αθλητικό σουτιέν.

Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά.

Να πάρει η ευχή.

Κοίταζα με κομμένη την ανάσα καθώς κρατούσε το μπλουζάκι, άναβε τον αναπτήρα και του έβαζε φωτιά.

Αν είναι δυνατόν! Μα τι την είχε πιάσει έτσι ξαφνικά;

Τα μάτια μου καρφώθηκαν στα δικά της και ο χρόνος σταμάτησε καθώς κοιταζόμασταν χωρίς να δίνουμε σημασία στο μπλουζάκι που καιγόταν ανάμεσά μας. Τα μαλλιά της ανέμιζαν και τα οργισμένα μάτια της τρυπούσαν την επιδερμίδα μου και το μυαλό μου. Εξουδετέρωναν την ικανότητά μου να κουνηθώ και να μιλήσω.

Τα χέρια της έτρεμαν λιγάκι και η ανάσα της, παρόλο που ήταν σταθερή, ήταν βαθιά. Ήταν τρομερά νευρική.

Εντάξει, δηλαδή δεν ήταν θέμα τύχης που έσπασε τη μύτη του Μάντοκ τις προάλλες. Μου έκανε αντεπίθεση.

Είχα περάσει τα τελευταία δύο χρόνια στο λύκειο με το να της κάνω τη ζωή κόλαση. Διέδιδα ψέματα για εκείνη και της χάλαγα τα ραντεβού, όλα αυτά για δική μου ευχαρίστηση. Προκαλούσα την Τέιτ –την έκανα την απόβλητη του λυκείου– για να έχει νόημα η ζωή μου, αλλά εκείνη δεν αντιδρούσε ποτέ. Μέχρι τώρα. Ίσως να σκέφτηκε ότι, αφού θα έφευγε, μπορούσε να φερθεί απερίσκεπτα.

Έσφιξα τις γροθιές μου με θυμό και ξαφνικά παρέλυσα, γιατί συνειδητοποίησα πόσο θα μου έλειπε όλο αυτό. Δεν θα μου έλειπε το μίσος μου για εκείνη, ούτε το να την εκφοβίζω.

Θα μου έλειπε η ίδια.

Και μόλις το κατάλαβα αυτό, έσφιξα το σαγόνι μου τόσο δυνατά που πόνεσα.

Γαμώτο.

Με είχε ακόμη του χεριού της.

«Τέιτουμ Νικόλ!» φώναξε ο πατέρας της από τη βεράντα και επανήλθαμε και οι δύο απότομα στην πραγματικότητα. Ήρθε κοντά μας τρέχοντας, άρπαξε το μπλουζάκι από τα χέρια της, το πέταξε κάτω και το ποδοπάτησε.

Τα μάτια μου δεν είχαν ξεκολλήσει από τα δικά της, αλλά η ύπνωση είχε διαλυθεί και κατάφερα επιτέλους να ξεφυσήσω. «Τα λέμε σε έναν χρόνο, Τέιτουμ», της είπα δηκτικά, ελπίζοντας ότι τα λόγια μου ακούστηκαν σαν απειλή.

Εκείνη σήκωσε το κεφάλι ψηλά και απλώς με αγριοκοίταξε ενώ ο πατέρας της της έλεγε με αυστηρό ύφος να μπει στο σπίτι και να ρίξει κάτι πάνω της.

Γύρισα στο σπίτι μου με τον Τρελό στο πλάι μου και σκούπισα τον κρύο ιδρώτα στο μέτωπό μου.

Ανάθεμα. Πήρα μια βαθιά ανάσα.

Γιατί δεν μπορούσα να ξεκολλήσω από εκείνη την κοπέλα; Το γεγονός ότι είχε κάνει παρανάλωμα του πυρός το μπλουζάκι δεν βοηθούσε καθόλου να τη διώξω από το μυαλό μου.

Εκείνη η εικόνα θα έμενε χαραγμένη στη μνήμη μου για πάντα.

Φόβος άρχισε να απλώνει τα πλοκάμια του μέσα μου καθώς συνειδητοποιούσα ότι έφευγε στ' αλήθεια. Δεν θα μπορούσα να της ασκώ κανέναν έλεγχο πια. Θα περνούσε τις μέρες της χωρίς να με σκέφτεται. Θα έβγαινε ραντεβού με όποιον ηλίθιο της έδειχνε κάποιο ενδιαφέρον. Και, το χειρότερο, ούτε θα την έβλεπα ούτε θα την άκουγα. Δεν θα υπήρχα στη ζωή της κι αυτό με τρόμαζε.

Ξαφνικά όλα μου φαίνονταν ξένα και άβολα. Το σπίτι μου, η γειτονιά μου, η σκέψη ότι σε μία εβδομάδα θα γύριζα στο σχολείο.

«Γαμώτο», ψιθύρισα.

Αυτή η φάση έπρεπε να τελειώσει.

Χρειαζόμουν κάτι για να ξεχαστώ. Είχα ανάγκη από πολλούς περισπασμούς.

Με το που μπήκα στο σπίτι, άφησα τον σκύλο, ανέβηκα τη σκάλα και πήγα στο δωμάτιό μου, βγάζοντας το κινητό από την τσέπη μου.

Ο Μάντοκ δεν θα απαντούσε τόσο νωρίς το πρωί αν του τηλεφωνούσε κάποιος άλλος. Αλλά εγώ ήμουν ο κολλητός του, οπότε απάντησε μετά από μόλις δύο χτυπήματα.

«Κοιμάμαι, ρε», γκρίνιαξε.

«Θέλεις ακόμη να κάνεις πάρτι πριν αρχίσει το σχολείο;» τον ρώτησα, βάζοντας να παίζει στο iPod πάνω στη συρταριέρα μου το «Crazy Bitch» των Backcherry.

«Είναι ανάγκη να το συζητήσουμε τώρα αυτό; Το σχολείο αρχίζει σε μια εβδομάδα». Ακουγόταν λες και είχε κολλημένο το πρόσωπό του στο μαξιλάρι, αλλά τώρα τελευταία έτσι μιλούσε. Από τις προάλλες που του έσπασε τη μύτη η Τέιτ, είχε πρόβλημα να αναπνεύσει από το ένα ρουθούνι.

«Σήμερα. Το απόγευμα», είπα, πηγαίνοντας στο παράθυρό μου.

«Φίλε! Είμαι ακόμη πεθαμένος από τα χθεσινοβραδινά».

Η αλήθεια ήταν ότι κι εγώ ήμουν. Ζαλιζόμουν ακόμη από το ποτό που είχα κατεβάσει την προηγούμενη βραδιά, αλλά δεν υπήρχε περίπτωση να μείνω κλεισμένος στο σπίτι όλη τη μέρα με μόνη συντροφιά τις σκέψεις μου.

Με την επίγνωση ότι η Τέιτ έφευγε για τη Γαλλία, όπου θα έμενε έναν χρόνο.

Με την εικόνα της να στέκεται στην αυλή της φορώντας μόνο το σουτιέν της και να βάζει φωτιές.

Προσπάθησα να τα διώξω όλα αυτά από το μυαλό μου.

«Τότε να πας στο γυμναστήριο και να ιδροκοπήσεις για να σου περάσει ο πονοκέφαλος», τον πρόσταξα. «Θέλω να κάνω κάτι για να ξεχαστώ».

Μα γιατί το είπα αυτό; Τώρα θα καταλάβαινε ότι κάτι έτρεχε και δεν μου άρεσε να ξέρουν οι άλλοι τα προβλήματά μου.

«Έφυγε η Τέιτ;» ρώτησε, σχεδόν δειλά.

Το κορμί μου σφίχτηκε, αλλά κράτησα τον τόνο της φωνής μου ήρεμο καθώς έβλεπα την Τέιτ να βγαίνει από το σπίτι της φορώντας άλλο μπλουζάκι. «Ποιος ασχολείται με δαύτη; Λέγε, θα κάνεις το πάρτι ή όχι;»

Έπεσε ησυχία στη γραμμή για λίγο και έπειτα ο Μάντοκ μουρμούρισε: «Ναι». Ακουγόταν λες και είχε κι άλλα να πει, αλλά αποφάσισε πολύ συνετά να κρατήσει το στόμα του κλειστό. «Καλά, εντάξει. Αλλά δεν θέλω να ξαναδώ αυτούς που είδαμε και χθες. Ποιους θα φωνάξουμε;»

Καθώς κοίταζα το Bronco που έφευγε από το δρομάκι και την ξανθιά οδηγό που δεν γύρισε να ρίξει ούτε μια ματιά, έσφιξα ακόμη πιο γερά το κινητό που είχα κολλημένο στο αφτί. «Ξανθιές. Πολλές ξανθιές».

Ο Μάντοκ γέλασε σιγανά. «Εσύ σιχαίνεσαι τις ξανθιές».

Όχι όλες. Μόνο μία.

Αναστέναξα. «Αυτή τη στιγμή θέλω να πνιγώ στις ξανθιές». Δεν με ένοιαζε αν ο Μάντοκ καταλάβαινε τι παιζόταν. Δεν θα με ζόριζε και γι' αυτό ήταν κολλητός μου. «Στείλε μηνύματα και πάρε τα ποτά. Εγώ θα πάρω φαγητό και θα έρθω σε λίγες ώρες».

Γύρισα από την άλλη μόλις ακούστηκε από το κρεβάτι ένα σιγανό βογκητό. Ξυπνούσε η κοπέλα από το Περντιού – δεν θυμόμουν το όνομά της.

«Γιατί δεν έρχεσαι τώρα; Μπορούμε να πάμε στο γυμναστήριο και μετά να ψωνίσουμε ό,τι χρειαζόμαστε», πρότεινε ο Μάντοκ, αλλά τα μάτια μου ήταν καρφωμένα στη γυμνή πλάτη της κοπέλας στο κρεβάτι μου. Έτσι όπως στριφογύριζε, κατέβασε την κουβέρτα ως τους γλουτούς της και είχε το πρόσωπό της γυρισμένο αλλού. Το μόνο που έβλεπα ήταν η επιδερμίδα της και τα χρυσαφένια μαλλιά της.

Έκλεισα το κινητό, γιατί εκείνη τη στιγμή το κρεβάτι μου ήταν το μόνο μέρος στο οποίο ήθελα να βρεθώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Οι επόμενες εβδομάδες ήταν σαν ελεύθερη πτώση από τον ουρανό με αλεξίπτωτο που αρνιόμουν πεισματικά να χρησιμοποιήσω. Το σχολείο, η μητέρα μου, ο Τζαξ, οι φίλοι μου – ήταν όλοι γύρω μου για να στηριχτώ, αλλά το μόνο που μου έδινε τη δύναμη να βγαίνω από το σπίτι μου κάθε μέρα ήταν η προσδοκία ότι κάπου θα έμπλεκα.

Σύρθηκα εκνευρισμένος στο μάθημα της λογοτεχνίας, προσπαθώντας να καταλάβω γιατί εξακολουθούσα να πηγαίνω στο σχολείο. Δεν ήθελα να βρίσκομαι πια εκεί. Οι διάδρομοι ήταν πάντα φίσκα στον κόσμο, αλλά εμένα μου φαίνονταν άδειοι.

Είχα τα χάλια μου και από πλευράς εμφάνισης. Το αριστερό μου μάτι ήταν μελανιασμένο και είχα στη μύτη ένα κόψιμο από έναν καβγά που δεν θυμόμουν. Επιπλέον, το πρωί είχα σκίσει τα μανίκια από το μπλουζάκι μου, επειδή δεν μπορούσα να αναπνεύσω.

Δεν ξέρω τι με έπιασε, αλλά εκείνη τη στιγμή μου φαινόταν πολύ λογικό να το κάνω.

«Κύριε Τρεντ, μην κάθεσαι», είπε η κυρία Πένλεϊ καθώς έμπαινα στην τάξη αργοπορημένος. Όλοι είχαν καθίσει ήδη. Στάθηκα και την κοίταξα.

Συμπαθούσα την κυρία Πένλεϊ, αλλά δεν μπορούσα να κρύψω τη βαρεμάρα που ήμουν σίγουρος ότι φαινόταν στη φάτσα μου.

«Ορίστε;» είπα καθώς εκείνη έγραφε κάτι σε ένα ροζ χαρτί.

Αναστέναξα, γιατί ήξερα τι ακριβώς σήμαινε αυτό το χρώμα.

Μου έδωσε το χαρτί. «Άκουσες τι σου είπα. Πήγαινε στον διευθυντή», με πρόσταξε καθώς έμπηγε το στιλό της στον κότσο της.

Τσιτώθηκα, γιατί πρόσεξα πόσο δηκτικό ήταν το ύφος της.

Μου είχε γίνει συνήθεια να πηγαίνω αργοπορημένος στο μάθημα ή να κάνω κοπάνα και η κυρία Πένλεϊ είχε τσαντιστεί. Πάντως είχε καιρό να συμβεί αυτό. Οι άλλοι καθηγητές με είχαν στείλει στον διευθυντή ήδη από την πρώτη εβδομάδα.

Χαμογέλασα ενθουσιασμένος μπροστά στο ενδεχόμενο να γίνει χαμός. «Δεν θα μου πείτε έστω ένα "παρακαλώ";» της είπα με προκλητικό ύφος, αρπάζοντας το χαρτί από τα χέρια της.

Σιγανά γέλια ακούστηκαν από όλη την αίθουσα και η κυρία Πένλεϊ με κοίταξε απειλητικά, με τα σκούρα καστανά μάτια της μισόκλειστα.

Αλλά δεν έκανε πίσω. Της το αναγνωρίζω αυτό.

Γύρισα από την άλλη, πέταξα το ροζ χαρτί στον καλάθι των σκουπιδιών και άνοιξα την πόρτα, χωρίς να μπω στον κόπο να την κλείσω πίσω μου καθώς έφευγα.

Επιφωνήματα έκπληξης και ψίθυροι αντήχησαν στην αίθουσα, αλλά αυτό δεν ήταν κάτι καινούριο. Οι πιο πολλοί με απέφευγαν αυτό το διάστημα, αλλά η ανυπακοή μου είχε κουράσει πια. Τουλάχιστον εμένα. Η καρδιά μου δεν χτυπούσε δυνατά όταν φερόμουν σαν ηλίθιος. Ήθελα όσο τίποτα να ρισκάρω.

«Κύριε Καράδερς!» άκουσα την κυρία Πένλεϊ να φωνάζει. Γύρισα και είδα τον Μάντοκ να βγαίνει κι αυτός από την τάξη.

«Είναι εκείνες οι ημέρες του μήνα, κυρία Πένλεϊ», είπε σοβαρά. «Θα επιστρέψω αμέσως».

Αυτή τη φορά αντήχησαν βροντερά γέλια στην τάξη της κυρίας Πένλεϊ.

Ο Μάντοκ δεν ήταν σαν εμένα. Ήταν κοινωνικός. Τον γούσταραν όλοι. Μπορούσε να σου σερβίρει ένα πιάτο σκατά κι εσύ να του ζητήσεις κέτσαπ.

«Ξέρεις» –έτρεξε να με προλάβει και έδειξε με τον αντίχειρά του προς την αντίθετη κατεύθυνση– «το γραφείο του διευθυντή είναι από κει».

Τον κοίταξα με σηκωμένα τα φρύδια.

«Εντάξει, εντάξει». Κούνησε το κεφάλι λες και ήθελε να διώξει την ανόητη σκέψη που είχε κάνει. Δηλαδή ότι εγώ όντως θα πήγαινα στο γραφείο του διευθυντή του σχολείου, για να τον περιμένω με αγωνία ένας Θεός ήξερε για πόση ώρα. «Λοιπόν, πού πάμε;»

Έβγαλα τα κλειδιά μου από την τσέπη του τζιν μου και φόρεσα τα γυαλιά ηλίου. «Έχει σημασία;»

«Λοιπόν, τι θα κάνεις τα λεφτά;» ρώτησε ο Μάντοκ καθώς τσέκαρε το καινούριο τατουάζ του.

Είχαμε κάνει κοπάνα από το σχολείο και ψάχναμε να βρούμε τατουατζήδες που δεν ζητούσαν ταυτότητα. Βρήκαμε ένα μαγαζί που λεγόταν Black Debs –«debs» ήταν η συντομογραφία για το «debutantes», ντεμπιτάντ δηλαδή–, κάτι που μου φαινόταν παράλογο, ώσπου κοίταξα τριγύρω και διαπίστωσα ότι όλο το προσωπικό ήταν γυναίκες.

Ήμαστε κάτω των δεκαοκτώ, οπότε ο νόμος δεν επέτρεπε να κάνουμε τατουάζ χωρίς τη συναίνεση τουλάχιστον ενός από τους γονείς μας, αλλά τις κοπέλες δεν έδειχνε να τις απασχολεί αυτό.

Μια τύπισσα ονόματι Μέρι είχε μόλις τελειώσει τη λέξη «Fallen» στην πλάτη του Μάντοκ, με το «e» γραμμένο με φλόγες. Εμένα μου φαινόταν πιο πολύ σαν «o», αλλά δεν είπα τίποτα. Ο Μάντοκ δεν ρώτησε τι σήμαινε το δικό μου τατουάζ, οπότε δεν είχα σκοπό να θίξω ένα ζήτημα που θα μπορούσε να δημιουργήσει προβλήματα.

«Δεν μπορώ να κάνω και πολλά αυτή τη στιγμή», απάντησα βογκώντας καθώς η βελόνα με τρυπούσε στο πλευρό. «Η μητέρα μου έβαλε τα περισσότερα σε λογαριασμό για το κολέγιο. Θα τα πάρω όταν αποφοιτήσω. Αλλά κατάφερα να πάρω μερικά ήδη. Λέω να αγοράσω καινούριο αμάξι και να δώσω το GT στον Τζαξ».

Ο παππούς μου από την πλευρά της μητέρας μου είχε πεθάνει την προηγούμενη χρονιά και μου είχε αφήσει ένα οικόπεδο και μια καλύβα κοντά στη λίμνη Τζενίβα στο Ουισκόνσιν. Η καλύβα ήταν ετοιμόρροπη και δεν είχε καμιά συναισθηματική αξία για την οικογένεια, οπότε η μητέρα μου δέχτηκε να την πουλήσει σε κάποιους επενδυτές που έδειξαν ενδιαφέρον. Τα περισσότερα από τα λεφτά που πήρε τα έκλεισε σε τραπεζικό λογαριασμό.

Η αλήθεια είναι ότι καμάρωνα για την επιμονή της. Δεν συνήθιζε να παίρνει τέτοιες υπεύθυνες αποφάσεις σαν σωστός ενήλικας.

Αλλά δεν με ενδιέφερε καθόλου να πάω στο κολέγιο.

Δεν ήθελα να σκέφτομαι πόσο θα άλλαζαν τα πράγματα μόλις τελείωνα το λύκειο.

Το κινητό μου χτύπησε και το έβαλα στο αθόρυβο.

Έκλεισα τα μάτια καθώς ακουγόταν στο βάθος το «Cold» των Crossfade. Απόλαυσα το κέντρισμα της βελόνας που χάραζε το κορμί μου. Δεν είχα τσιτωθεί καθόλου και δεν είχα σκεφτεί τίποτα από τη στιγμή που πάτησα το πόδι μου στο μαγαζί.

Ένιωθα τα χέρια και τα πόδια μου πανάλαφρα και το βάρος που με πλάκωνε κόντευε να εξαφανιστεί.

Μπορούσα να εθιστώ στο να κάνω τατουάζ.

Χαμογέλασα καθώς φανταζόμουν τον εαυτό μου δέκα χρόνια από τώρα γεμάτο τατουάζ, επειδή πολύ απλά μου άρεσε ο πόνος.

«Θέλεις να ρίξεις μια ματιά;» ρώτησε η Όρα, η τατουατζού με τα μαλλιά ράστα, μόλις τελείωσε.

Σηκώθηκα και πήγα στον ολόσωμο καθρέφτη στον τοίχο. Κοίταξα τις λέξεις που ήταν γραμμένες στο πλάι του κορμού μου.

Το χθες κρατούσε για πάντα. Το αύριο δεν ερχόταν ποτέ.

Οι λέξεις είχαν εμφανιστεί από το πουθενά στο μυαλό μου, αλλά μου φαίνονταν ιδανικές. Το κείμενο ήταν όσο δυσανάγνωστο χρειαζόταν για να μη διαβάζεται με τη μία. Ακριβώς αυτό ήθελα.

Το τατουάζ ήταν μόνο για εμένα και για κανέναν άλλο.

Μισόκλεισα τα μάτια όταν αντίκρισα τις σταγονίτσες αίμα στην άκρη του «ποτέ».

«Δεν σου ζήτησα να το κάνεις αυτό», επισήμανα στην Όρα, αγριοκοιτάζοντάς τη μέσα από τον καθρέφτη.

Εκείνη φόρεσε γυαλιά ηλίου και έβαλε στο στόμα ένα σβηστό τσιγάρο. «Μικρέ, δεν εξηγώ την τέχνη μου». Έφυγε από την πίσω πόρτα. Μάλλον για να καπνίσει.

Για πρώτη φορά εδώ και εβδομάδες, έβαλα τα γέλια.

Δεν γίνεται να μην αγαπήσεις μια γυναίκα που ξέρει να σε βάζει στη θέση σου.

Πληρώσαμε, πήραμε κάτι να φάμε και γυρίσαμε στο σπίτι μου. Η μητέρα μου μου είχε στείλει μήνυμα για να μου πει ότι θα έβγαινε με τις φίλες της μετά τη δουλειά, οπότε ήξερα ότι για λίγο θα είχα το σπίτι στη διάθεσή μου. Όταν έπινε, γύριζε σπίτι μόνο αφού γινόταν τύφλα.

Μόλις πέρασα την εξώπορτα, είδα αφημένο, λες και ήταν ανάγκη να χαλάσει κι άλλο η διάθεσή μου, ένα δέμα από τη Γαλλία.

Είχε παραλήπτη τον πατέρα της Τέιτ και μάλλον το είχαν παραδώσει εδώ κατά λάθος. Η μητέρα μου το είχε ανοίξει νομίζοντας ότι ήταν δικό μας, όταν γύρισε στο σπίτι για μεσημεριανό. Μου το άφησε με ένα σημείωμα που έλεγε να το πάω δίπλα μόλις γύριζα.

Αλλά με νίκησε η καταραμένη περιέργειά μου.

Όταν ο Μάντοκ πήγε στο γκαράζ, όπου θα τρώγαμε ενώ θα δουλεύαμε, άνοιξα το κουτί και το έκλεισα πάλι αμέσως. Ένιωθα να φλέγομαι και πεινούσα τρομερά. Δεν ήξερα τι είχε μέσα το κουτί, αλλά παντού πάνω του βρισκόταν η μυρωδιά της Τέιτ.

Η έξαψη που με είχε κυριεύσει όταν έκανα το τατουάζ ξεθύμανε και τη θέση της πήρε αμέσως ο εκνευρισμός.

Άφησα άτσαλα το κουτί στο κατώφλι του σπιτιού της και έπειτα γύρισα τσαντισμένος στο γκαράζ, για να ξεχαστώ με τη δουλειά που είχαμε να κάνουμε στο αμάξι.

«Κράτα μου τον φακό», είπα στον Μάντοκ.

Εκείνος έσκυψε κάτω από το καπό καθώς εγώ προσπαθούσα να βγάλω τα μπουζιά. «Μην τα τραβάς έτσι», γκρίνιαξε. «Θα τα σπάσεις. Πρέπει να προσέξεις λιγάκι».

Σταμάτησα, έσφιξα πιο γερά το κλειδί στο χέρι μου και τον κοίταξα απειλητικά. «Λες να μην το ξέρω;»

Ξερόβηξε και γύρισε αλλού. Φαινόταν έτοιμος να με κατακρίνει.

Μα γιατί του φωνάζω έτσι;

Χαμήλωσα το βλέμμα, κούνησα το κεφάλι και έβαλα μεγαλύτερη δύναμη για να βγάλω το μπουζί. Τινάχτηκα πίσω μόλις άκουσα τον ήχο από σπάσιμο.

«Γαμώτο». Έβγαλα ένα επιφώνημα θυμού και πέταξα το κλειδί, που χάθηκε κάπου μέσα στα έγκατα του καπό.

Να πάρει ο διάολος.

Στηρίχτηκα στο καπό. «Πήγαινε φέρε τον εξολκέα».

Ο Μάντοκ έγειρε με την πλάτη στον πάγκο των εργαλείων πίσω του. «Δεν θα μου πεις έστω ένα "παρακαλώ";» Επανέλαβε αυτό που είχα πει κι εγώ στην κυρία Πένλεϊ καθώς έπαιρνε το εξάρτημα που του είχα ζητήσει.

Δύσκολα τα έβγαζε κάποιος πέρα μαζί μου και μάλλον συνέχαιρε τον εαυτό του από μέσα του που είχε τολμήσει να μου μιλήσει έτσι.

«Ξέρεις...» άρχισε να λέει. Αναστέναξε. «Κρατάω το στόμα μου κλειστό, αλλά...»

«Συνέχισε να το κρατάς κλειστό».

Ο Μάντοκ τράβηξε τον φακό από το εσωτερικό του καπό κι εγώ τινάχτηκα προς τα πίσω για να μη με πετύχει καθώς μου τον πετούσε στο κεφάλι. Ο φακός έσκασε πάνω στον τοίχο και έγινε κομμάτια.

Για όνομα του Θεού!

Η συνηθισμένη χαλαρή συμπεριφορά του είχε αντικατασταθεί από οργή. Το βλέμμα του ήταν φονικό, οι ανάσες του κοφτές και γρήγορες.

Ο Μάντοκ ήταν έξαλλος και κατάλαβα ότι το είχα παρατραβήξει.

Σφίγγοντας τα δόντια, έσκυψα πάλι πάνω από το καπό, με τα χέρια να ακουμπάνε στο αμάξι, και προετοιμάστηκα για το ξέσπασμά του. Τα ξεσπάσματά του ήταν σπάνια και γι' αυτό είχαν πιο μεγάλη βαρύτητα και ένταση.

«Φίλε, σε έχει πάρει ο κατήφορος!» φώναξε. «Δεν πας για μάθημα, τους τσαντίζεις όλους και μπλεκόμαστε συνέχεια σε καβγάδες με διάφορους γελοίους, κάτι που αποδεικνύουν οι

μελανιές και οι πληγές μου. Τι διάολο έχεις πάθει;» Τα λόγια του αντηχούσαν στο γκαράζ. Είχαν νόημα και αλήθεια όλα αυτά που έλεγε, αλλά εγώ δεν ήθελα να το παραδεχτώ.

Όλα μου φαίνονταν λάθος.

Πεινούσα, αλλά δεν ήθελα μόνο φαγητό. Ήθελα να γελάσω, αλλά τίποτα δεν ήταν αστείο. Όλα αυτά που κανονικά με ενθουσίαζαν δεν μπορούσαν πια να κάνουν την καρδιά μου να χτυπήσει δυνατά. Ακόμα και η γειτονιά μου, που συνήθως μου πρόσφερε παρηγοριά με την οικειότητά της και το καλοκουρεμένο γρασίδι στις αυλές, μου έδινε την αίσθηση ότι ήταν ξερότοπος χωρίς ζωή.

Αισθανόμουν σαν να είχα παγιδευτεί μέσα σε μια γυάλα. Μου προκαλούσαν ασφυξία όλα αυτά που ήθελα, αλλά τίποτα δεν μου πρόσφερε αέρα για να πάρω ανάσα.

«Θα γυρίσει σε οκτώ μήνες». Η σιγανή φωνή του Μάντοκ εισέβαλε στις σκέψεις μου. Σάστισα και μου πήρε μερικές στιγμές για να αντιληφθώ ότι μιλούσε για την Τέιτ.

Κούνησα το κεφάλι αρνητικά.

Όχι.

Γιατί το είπε αυτό;

Δεν είχε να κάνει με εκείνη. Δεν την είχα ανάγκη.

Έσφιξα πιο γερά το κλειδί που κρατούσα και ίσιωσα την πλάτη μου. Ήθελα να τον κάνω να πάρει πίσω τα λόγια του.

Το βλέμμα του έπεσε στο δεξί μου χέρι, με το οποίο κρατούσα το εργαλείο. Έπειτα έστρεψε πάλι τα μάτια του στο πρόσωπό μου. «Τι τρέχει;» μου είπε με προκλητικό ύφος. «Τι θέλεις να κάνεις;»

Ήθελα να χτυπήσω κάτι. Οτιδήποτε. Ακόμα και τον κολλητό μου.

Με έβγαλε από τη δύσκολη θέση το κινητό μου, που άρχισε

να δονείται μέσα στην τσέπη μου. Το έβγαλα, έχοντας το βλέμμα καρφωμένο στον φίλο μου.

«Ναι», είπα απότομα.

«Γεια σου, φίλε. Σε ψάχνω όλη μέρα», είπε ο αδελφός μου, ο Τζαξ, λιγάκι πνιχτά.

Η αναπνοή μου δεν έλεγε να ηρεμήσει και δεν μπορούσα να μιλήσω στον αδελφό μου σε αυτή την κατάσταση που βρισκόμουν. «Αυτή τη στιγμή δεν μπορώ να σου μιλήσω».

«Εντάξει», φώναξε. «Τράβα πνίξου, λοιπόν». Και έκλεισε.

Ο Μάντοκ κούνησε το κεφάλι, πέταξε το στουπί πάνω στον πάγκο και έφυγε από το γκαράζ.

«Γαμώτο», είπα τσαντισμένος, σχηματίζοντας τον αριθμό του Τζαξ.

Για χατίρι του αδελφού μου, έπρεπε να είμαι ήρεμος. Με είχε ανάγκη. Πριν από δύο καλοκαίρια, τότε που ξέφυγα από τον πατέρα μου, κατήγγειλα στην αστυνομία την κακοποίηση. Του αδελφού μου, όχι τη δική μου. Τον πήραν από εκεί και τον έδωσαν σε ανάδοχη οικογένεια, αφού δεν μπορούσαν να βρουν τη μητέρα του πουθενά.

Μόνο εμένα είχε.

«Συγγνώμη», είπα, χωρίς καν να περιμένω να μιλήσει όταν απάντησε. «Πες μου. Τι τρέχει;»

«Μπορείς, σε παρακαλώ, να έρθεις να με πάρεις;»

Αδύνατον, αφού το αμάξι μου δεν είχε μπουζιά. Αλλά μάλλον ο Μάντοκ ήταν ακόμη εδώ. Είχε κι αυτός αμάξι. «Πού είσαι;» ρώτησα.

«Στο νοσοκομείο».